

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 845/2021
10.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миле Крстић адвокат из ..., против тужене Предшколске установе „8. март“ Прешево, са умешачем на страни тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Љубиша Томашевић адвокат из ..., ради поништаја одлуке о избору кандидата, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж1 14/20 од 06.11.2020. године, у седници већа одржаној 10.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Врању Гж1 14/20 од 06.11.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев умешача на страни тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 214/19 од 26.11.2019. године, ставом првим изреке, одбачена је као недозвољена тужба од 09.06.2017. године којом је тужила тражила да се поништи Одлука директора тужене број .. од 12.05.2017. године о избору ББ на радно место васпитача на неодређено време за рад са децом предшколског узраста у Прешеву, по конкурс тужене од 28.09.2011. године, те да се обавезе тужена да на основу објављеног огласа у листу „Послови“ од 28.09.2011. године изврши поновни избор између пријављених кандидата који испуњавају услове конкурса, док је захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужене и умешача на страни тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж1 14/20 од 06.11.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђено решење Основног суда у Бујановцу П1 214/19 од 26.11.2019. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Умешач на страни тужене је поднела одговор на ревизију, у коме је оспорила наводе из исте и предложила да се тужила обавезе да јој плати трошкове ревизијског поступка.

Испитујући побијано решење, применом члана 408. у вези члана 420. став 1, 2. и 6. и члана 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20 у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је дана 28.09.2011. године у листу „Послови“ објавила оглас, између осталог и за пријем у радни однос на неодређено време на радно место васпитача за рад са децом на српском језику, за васпитну групу целодневног боравка у Прешеви. По расписаном конкурс у тужена је у радни однос примила умешача ББ. Правноснажном пресудом Основног суда у Бујановцу П1 1/16 од 16.05.2016. године поништена је Одлука директора тужене о избору кандидата по објављеном конкурс у тужене од 28.09.2011. године и обавезана тужена да на основу тог огласа изврши поновни избор између пријављених кандидата. Одлуком директора тужене број .. од 12.05.2017. године тужена је по четврти пут извршила избор за наведено радно место по наведеном конкурс у, с обзиром да су раније одлуке поништаване у судском поступку, па је за наведено радно место поново изабрала кандидата ББ. Тужилја је против наведене одлуке директора изјавила приговор Управном одбору дана 18.05.2017. године. Управни одбор тужене донео је Одлуку о приговору тужилје 06.06.2017. године, којом је приговор одбијен а оспорена одлука потврђена. Тужбом поднетом у овом спору 09.06.2017. године тужилја је тражила да се поништи Одлука директора тужене од 12.05.2017. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбацили тужбу као недозвољену.

Одредбом члана 145. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ број 72/09, 52/1,55/13.35715- аутентично тумачење, 68/15 і 62/16- УС), који се примењује на основу члана 208. важећег Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ број 88/17), прописано је да против решења о остваривању права, обавеза и одговорности, запослени има право на приговор органу управљања, у року од 8 дана од дана достављања решења директора (став 1); орган управљања дужан је да донесе одлуку по приговору у року од 15 дана од дана достављања приговора (став 2); ако орган управљања не одлучи по приговору или ако запослени није задовољан другостепеном одлуком, може се обратити надлежном суду у року до 15 дана од дана истека рока за доношење одлуке, односно од дана достављања одлуке (став 7).

Сагласно цитираној законској одредби члана 145. Закона о основама система образовања и васпитања предвиђена је двостепеност у поступку одлучивања о правима, обавезама и одговорностима запослених у установама васпитања и образовања, што подразумева и одлуку о избору кандидата за пријем у радни однос по расписаном конкурс у. То значи да предмет судске заштите може бити само коначна одлука послодавца, односно одлука донета поводом приговора запосленог, док одлука првостепеног органа може бити предмет судске заштите само у случају ако је против ње поднет приговор о коме другостепени орган није одлучио, а тужба поднета сходно ставу 7. наведене законске одредбе. Међутим, у

ситуацији када је о приговору запосленог одлучено решењем надлежног органа, као у овом случају, тада коначну одлуку не чини само првостепена одлука већ и другостепена.

У конкретном случају, утврђено је да је по расписаном конкурсном тужене од 28.09.2011. године, Одлуком директора тужене од 12.05.2017. године извршен избор ББ на наведено радно место васпитача, а да је одлуком Управног одбора тужене од 06.06.2017. године одбијен приговор тужиље изјављен против првостепене одлуке.

Испитујући законитост спорног решења тужене од 12.05.2017. године, нижестепени судови су правилно закључили да је тужба недозвољена, с обзиром да поднетом тужбом у овом спору није тражен и поништај одлуке Управног одбора тужене од 06.06.2017. године, већ само одлуке директора тужене (првостепене одлуке), због чега је тужба правилно одбачена.

Нису основани наводи ревизије о погрешеној примени материјалног права, истицањем да је тужиља стекла право на подношење тужбе надлежном суду без обавезе побијања и одлуке Управног одбора по њеном приговору, с обзиром да другостепени орган одлуку није донео у прописаном законском року од 15 дана. Према члану 145. став 7. Закона о основама система образовања и васпитања, рок за подношење тужбе суду почиње да тече од дана достављања другостепене одлуке, а ако иста није донета, протеком рока од 15 дана у коме је другостепени орган дужан да одлучи. Имајући у виду да је Управни одбор тужене одлучио о приговору тужиље Одлуком од 06.06.2017. године, коју је тужиља доставила уз тужбу поднету 09.06.2017. године, што значи да јој је другостепена одлука била достављена у време подношења тужбе, то је тужба благовремено поднета али је тужиља морала да тражи поништај одлуке послодавца из изложених разлога. Стога је без значаја да ли је другостепени орган тужене одлучио о поднетом приговору у прописаном року.

Како се наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост другостепеног решења, ревизија је одбијена као неоснована.

Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке, на основу члана 414. став 1. и члана 420. став 6. ЗПП.

Умешачу на страни тужене не припадају трошкови поводом састава одговора на ревизију, с обзиром да се ради о трошковима који нису били потребни за вођење парнице, сагласно одредби члана 154. став 1. ЗПП, па је применом члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке решења.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић